

Sygn. akt II K 679/14

Ds 408/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Myśliborzu II Wydział Karny, w następującym składzie:

Przewodniczący: (...) Paweł Rampała

Protokolant: st. sekr. sądowy Dagmara Matusiewicz

w obecności Prokuratora: Małgorzaty Poleszczuk

po rozpoznaniu w dniach: 23.03.2015 r., 04.05.2015 r.

sprawy **A. P.**

s. C. i J. z domu B.

ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 18 grudnia 2009 roku w M. przywłaszczył samochód marki M. (...) nr rej. (...), wartości 60.000 złotych, stanowiący współwłasność małżeńską poprzez darowanie na podstawie umowy darowizny J. S., czym działał na szkodę J. P.,

tj. o czyn z art. 284§1kk

II. w dniu 12 czerwca 2013 roku w M. przywłaszczył samochód marki M. (...) nr rej. (...) wartości 14.760 złotych stanowiący współwłasność małżeńską poprzez zbycie na podstawie faktury VAT nr dla PHU (...), czym działał na szkodę J. P.,

tj. o czyn z art. 284§1kk

1. Oskarżonego A. P. uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów z tym ustaleniem, że wartość M. (...) nr rej. (...) wynosiła w chwili czynu 62.100 zł, zaś M. (...) nr rej. (...) wynosiła w chwili czynu 23.600 zł i za te czyny wymierza mu:

a) za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku na podstawie art. 284§1kk - karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) za czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku na podstawie art. 284§1kk - karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 85kk, art. 86§1kk wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. Na podstawie art. 69§1i2kk, art. 70§1pkt1kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat.

4. Na podstawie art. 46§1kk orzeka wobec oskarżonego w związku z popełnieniem czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. P. kwoty 31.050 (trzydzieści jeden tysięcy pięćdziesiąt) złotych.
5. Na podstawie art. 46§1kk orzeka wobec oskarżonego w związku z popełnieniem czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. P. kwoty 11.800 (jedenaście tysięcy osiemset) złotych.
6. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. P. kwotę (...) (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dwa) złote tytułem kosztów pełnomocnictwa.
7. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania i wymierza mu opłatę w kwocie 180 zł.

Sędzia

Paweł Rampała

Sygn. akt II K 679/14

Ds. 408/14

UZASADNIENIE

Zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do dokonania następujących ustaleń faktycznych:

Oskarżony A. P. zawarł związek małżeński z pokrzywdzoną J. P. w dniu 15 października 1977 r. W czasie trwania małżeństwa strony nie znosiły wspólności majątkowej małżeńskiej. Małżeństwo rozwiązane zostało wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 listopada 2010 r. Wyrok uprawomocnił się w dniu 8 grudnia 2010 r.

Dowody:

- zeznania świadka J. P. k. 643-644,

- kopia wyroku k. 14.

M. (...) 61HH

W dniu 1 kwietnia 2008 r. A. P. kupił samochód osobowy M. (...) nr podwozia (...). Na potrzeby postępowania celnego, w umowie kupna – sprzedaży zadeklarowano kwotę 3.000 Euro. Samochód zarejestrowany został czasowo w dniu 1 września 2006 r. na oskarżonego. Na stałe zarejestrowano samochód na oskarżonego decyzją Starostwa Powiatowego w M. w dniu 6 października 2006 r.

W dniu 8 grudnia 2009 r. A. P. darował przedmiotowy samochód swojej siostrze J. S.. W umowie zadeklarował jego wartość na kwotę 60 tysięcy złotych. Samochód został na J. S. zarejestrowany czasowo w dniu 1 marca 2010 r.

W dniu 1 marca 2010 r. J. S. złożyła wniosek o rejestrację samochodu osobowego, nr rej. (...) nabytego w drodze umowy darowizny. Na stałe zarejestrowano go 30 marca 2010 r.

W dniu 22 marca 2011 r. oskarżony złożył wniosek o rejestrację na siebie jako właściciela w związku z nabyciem w drodze umowy darowizny od siostry J. S. w dniu 22 marca 2011 r. W dniu 22 marca 2011 r. samochód został czasowo zarejestrowany na A. P.. W dniu 6 maja 2011 samochód został na oskarżonego zarejestrowany na stałe.

W dniu 6 grudnia 2012 r. Oskarżony A. P. darował swojej siostrze J. S. 1/2 samochodu M. (...) nr podwozia (...), nr rej. (...).

W dniu 12 stycznia 2013 r. oskarżony darował w/w samochód B. P..

W dniu 31 maja 2013 r. oskarżony zgłosił w Starostwie (...) zmiany danych zawartych w dowodzie rejestracyjnym samochodu M. (...). Tego samego dnia udzielił pełnomocnictwa siostrze J. S. do załatwienia wszelkich formalności związanych z tym pojazdem.

Decyzją z dnia 31 maja 2013 r. Starosta (...) w zarejestrował J. S. jako współwłaściciela przedmiotowego samochodu.

W dniu 12 czerwca 2013 r. B. P. złożyła w Starostwie Powiatowym w M. wniosek o rejestrację M.. Tego samego dnia J. S. upoważniła B. P. do załatwienia wszelkich formalności związanych z pojazdem. Decyzją z 12 czerwca 2013 r. w Wydziale Komunikacji Starostwa samochód zarejestrowano czasowo na B. P. i J. S.. W dniu 19.06.2013 r. samochód zarejestrowany został na siostrę i żonę oskarżonego jako właścicielki.

10 stycznia 2014 r. na aukcyjnym portalu tablica.pl pojawiło się ogłoszenie o ofercie sprzedaży przedmiotowego M. za cenę 51.999 do negocjacji.

Dowody:

- zeznania świadka J. P. k. 643-644,
- kopia wniosku – zgłoszenia k. 365-366,
- pełnomocnictwo k. 367,
- kopia umowy darowizny k. 368,
- karta informacyjna pojazdu k. 369-370,
- kopia decyzji k. 371,
- kopia wniosku k. 372 – 374,
- kopia potwierdzenia przelewu k. 375-376,
- kopia pełnomocnictwa k. 377,
- kopia dowodu rejestracyjnego k. 378-379,
- kopia oświadczenia k. 380,
- kopia umowy darowizny k. 381,
- kopia pozwolenia czasowego k. 382 – 383,
- kopia decyzji k. 12 czerwca 2013 r. 384,
- kopia decyzji k. 385,
- karta informacyjna pojazdu k. 386 – 388,
- kopia umowy darowizny k. 389-390,
- kopia dowodu rejestracyjnego k. 391-392,
- kopia umowy darowizny k. 393,

- kopia decyzji k. 394,
- kopia pozwolenia czasowego k. 396-397,
- kopia decyzji k. 398,
- kopia karty informacyjnej pojazdu k. 399-400,
- kopia polisy k. 401,
- kopia wniosku o rejestrację k. 404-405,
- kopia dowodu Rejestracyjnego k. 406-407,
- kopia pełnomocnictwa k. 408,
- kopia karty pojazdu k. 409,
- kopia umowy darowizny k. 410,
- kopia decyzji k. 411,
- kopia decyzji k. 412,
- kopia pozwolenia czasowego k. 413-414,
- kopia karty informacyjnej k. 415 – 416,
- kopia wniosku o rejestrację k. 417-418,
- kopia zaświadczenia o badaniu technicznym k. 419 – 420,
- kopia zaświadczenia uiszczenia podatku k. 421 – 423,
- potwierdzenie wpłaty k. 424,
- kopia dokumentacji w języku niemieckim k. 425-430,
- kopia dokumentów przetłumaczonych na język polski k. 431 - 432,
- kopia dokumentacji - deklaracji uproszczonej k. 433 – 440,
- kopia decyzji k. 442,
- kopia pozwolenia czasowego k. 443-444,
- kopia decyzji k. 445 – 446,
- kopia karty informacyjnej pojazdu k. 447-448,
- kopia wydruku z portalu aukcyjnego tablica.pl k. 589-590,
- kopia oferty sprzedaży k. 591,

M. (...) 41EN

W dniu 29 czerwca 2005 r. oskarżony nabył samochód M. (...). Nr podwozia (...), za cenę 96.380 zł brutto. Samochód zarejestrowany został czasowo na oskarżonego decyzją z dnia 1 lipca 2005 r. pod nr rej. (...). Następnie pojazd zarejestrowano w dniu 1 września 2005 r.

W dniu 12 czerwca 2013 r. zawarł z B. P. umowę (...) rok produkcji 2005, nr rej. (...) za kwotę 14.760 zł brutto.

W dniu 12 czerwca 2013 r. oskarżony wystawił fakturę VAT nr (...) w związku ze sprzedażą B. P. przedmiotowego samochodu.

W dniu 14 czerwca 2013 r. B. P. złożyła w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w M. wniosek o rejestrację M. (...).

W dniu 14 czerwca 2015 r. Starosta (...) wydał decyzję o czasowej rejestracji M. (...) na B. P.. Pojazd został następnie zarejestrowany na nią w dniu 26 czerwca 2015 r.

W dniu 2 lipca 2013 r. oskarżony zgłosił w Starostwie Powiatowym w M. zbycie samochodu M. (...).

dowody:

- zeznania świadka J. P. k. 643-644,
- kopia wniosku o rejestrację i załączników do wniosku k. 136 – 139,
- kopia faktury VAT nr (...) z 12.06.2013 r.
- kopia dowodu rejestracyjnego k. 141-142,
- kopia decyzji k. 145,
- kopia pozwolenia czasowego k. 146-147,
- kopia decyzji k. 148,
- karta informacyjna pojazdu k. 149-151,
- kopia zgłoszenia k. 152- 153,
- dokumentacja k. 155-160.
- kopia faktury VAT nr (...) k. 161,
- kopia dokumentacji k. 162-164,
- kopia decyzji k. 165,
- kopia pozwolenia czasowego k. 166-167,
- kopia decyzji k. 168,
- kopia dokumentacji k. 169 -170,
- kopia wydruku z cennika k. 597 - 599.

Biegły z dziedziny wyceny pojazdów M. M. w opinii z dnia 14 kwietnia 2015 r. ustalił, że wartość pojazdu M. (...) na dzień popełnienia czynu tj. 18 grudnia 2009 r. wynosiła 62.100 zł brutto oraz, że wartość M. (...) na dzień popełnienia czynu tj. 12 czerwca 2013 r. wynosiła 23.600 zł.

Dowód:

- opinia biegłego. 648—658,

Oskarżony A. P. ma 57 lat, jest żonaty. Z zawodu jest kamieniarzem. Deklaruje, iż jest bezrobotny i pozostaje na utrzymaniu żony, która płaci mu 450 zł. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest właścicielem nieruchomości. Oskarżony był karany za czyny z art. 190 § 1 kk

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego,

- informacja o osobie z K. k. 583 - 584,

Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień. Na rozprawie wyjaśniał, że samochody były kupowane, gdy byli razem z żoną. Była żona nie dołożyła do nich złotówki. Przepisał je na siostrę i obecną żonę. Chciał się dogadać. Zakwestionował wycenę M. (...) na kwotę 60 tys. złotych.

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie oparł się Sąd na całokształcie niebudzącego wątpliwości materiału dowodowego, zgromadzonego wyłącznie na okoliczność stawianych oskarżonemu czynów.

Zeznania pokrzywdzonej J. P. są jasne, logiczne i konsekwentne. Niniejsza sprawa należy do kategorii tych, w których okoliczności faktyczne nie budzą żadnych wątpliwości. Twierdzenia oskarżonego, który nie przyznał się do winy, o zasadności swojego postępowania nie mają żadnego znaczenia prawnego. Nie mogły prowadzić do odmiennych ustaleń i skutkować uznaniem braku jego odpowiedzialności. Zasadniczo oskarżony nie przeczył faktom istotnym, dając jedynie wyraz swojemu zapatrywaniu na kwestię rozliczeń majątkowych z byłą żoną. Jeśli pominąć kwestię wartości M. (...), którą kwestionował oskarżony w toku postępowania, to zasadniczo nie zaprzeczył, że przeniósł własność przedmiotowych samochodów na siostrę i obecną żonę, czyniąc to bez wiedzy i zgody pokrzywdzonej J. P..

Będące podstawą ustaleń dokumenty, precyzyjne wskazane w części historycznej uzasadniania, nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu. Wydane zostały przez instytucje i osoby uprawnione w zakresie ich kompetencji. Dokumenty te, podobnie jak zebrane na okoliczność karalności, sytuacji rodzinnej, majątkowej i zarobkowej oskarżonego zostały zweryfikowane pozytywnie pod względem formalnym i merytorycznym.

Okoliczność popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, a co za tym idzie czas, miejsce i sposób działania od początku były oczywiste.

Na podstawie opinii biegłego z dziedziny wyceny pojazdów dokonał Sąd weryfikacji wartości obu samochodów przyjętych przez oskarżyciela na podstawie cennika wartości rynkowej. Biegły M. M. wydał opinię rzetelną i przekonującą. Dokonał ustaleń zgodnie z przedstawionym mu zagadnieniem. Wskazał źródło i metodę badania, co czyni opinię jasną i uzasadnioną. Opinia nie została zakwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Opinia prywatna przedstawiona przez oskarżonego na okoliczność aktualnej wartości M. (...) wcale nie pozostaje w sprzeczności z ustaleniami biegłego M., gdyż ten ustalił wartość pojazdu sprzed sześciu lat, tj. z daty popełnienia czynu. Spadek wartości z 60 tys. zł do 31 tys. przez 6 lat jest zrozumiały. Nie ma tym samym potrzeby by opinię S. S. dyskwalifikować, choć jako opinia prywatna nie posiada waloru opinii sądowej i nie może być podstawą ustaleń faktycznych. Warto zauważyć, że sam oskarżony dokonując rozporządzenia samochodem w umowie darowizny deklarował jego wartość jako zbliżoną do ustaleń biegłego M..

Opierając się na dokonanych ustaleniach Sąd zważył, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego pochodzącego tak ze źródeł osobowych, jak i dokumentów sprawstwo i wina oskarżonej nie budzą wątpliwości.

W oparciu o te dowody Sąd przyjął, iż w dniu 18 grudnia 2009 r. w M. oskarżony darował swojej siostrze J. S. samochód M. (...) nr rej. (...), o wartości 62.100 zł, który stanowił współwłasność J. P.. Podobnie postąpił oskarżony w dniu 12 czerwca 2013 r. z samochodem M. (...) nr rej. (...) o wartości 23.600 zł, przenosząc jego własność na rzecz B. P., pomimo, że i ten samochód stanowił współwłasność pokrzywdzonej. Jak była o tym mowa wcześniej zapatrywanie oskarżonego nie znajduje podstawy prawnej. Oba samochody bezwzględnie stanowiły współwłasność małżonków i bez zgody J. P. oskarżony nie mógł nimi samodzielnie rozporządzić. Oskarżony przywłaszczył sobie prawo współwłasności J. P. do samochodów i samodzielnie nim rozporządził, czyniąc to ze szkodą dla niej. Wartość szkody ustalona została w datach popełnienia każdego z czynów. Gdyby pokrzywdzona uczestniczyła w czynności przeniesienia własności samochodów miałyby roszczenie o zapłatę 1/2 ich wartości, tj. 31.050 zł.

Każdy z czynów wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 284 § 1 kk. Przyjęta przez oskarżyciela ich kwalifikacja prawna jest więc prawidłowa i nie wymaga komentarza.

Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 284 kk jest własność lub inne prawa rzeczowe albo obligacyjne do rzeczy ruchomej lub prawo majątkowe.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynów jest znaczny. Oskarżony dopuścił się przywłaszczenia udziału pokrzywdzonej w prawie własności przedmiotowych samochodów o wartości odpowiednio 62.100 zł i 23.600 zł. Oskarżony postępował celowo, z zamiarem wyprowadzenia samochodów z majątku wspólnego i uniemożliwienia pokrzywdzonej korzystania ze swojego prawa własności. Oskarżony miał możliwość dokonania legalnego zniesienia współwłasności samochodów w drodze umowy lub ostatecznie orzeczenia sądowego.

O znacznej społecznej szkodliwości czynów świadczy nadto zagrożenie karą, jaką za przywłaszczenie przewiduje ustawodawca, tj. do 3 lat pozbawienia wolności. Na niekorzyść oskarżonego przemawia jego karalność. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę oskarżonego. Oskarżony to osoba poczytalna, ponosząca odpowiedzialność za podejmowane świadomie czyny, znająca obowiązujące normy prawne. Dawno osiągnął oskarżony wiek pozwalający na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej.

W tym stanie rzeczy Sąd wymierzył oskarżonemu za każde z popełnionych przestępstw, na podstawie z art. 284 § 1 kk karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. W tym zakresie uwzględnił Sąd oczekiwanie oskarżyciela publicznego. Zdaniem Sądu tak orzeczone kary spowodują, że oskarżony wyciągnie na przyszłość właściwe wnioski. Kary winny również spełnić cele w zakresie prewencji ogólnej. Są one wystarczająco surowe i stanowi właściwą dolegliwość dla oskarżonego.

Zgodnie z dyspozycją art. 85 kk i art. 86 § 1 kk obie kary zostały połączone i sprowadzone do 7 miesięcy pozbawienia wolności. W tej materii uwzględnił Sąd podobieństwo czynów, ale również czas popełnienia każdego z nich. Orzeczona kara łączna jest odpowiednia do społecznej szkodliwości czynów i stanowi o właściwej represji wobec oskarżonego.

W przekonaniu Sądu nie jest konieczna resocjalizacja oskarżonego w warunkach izolacji, dlatego też może on skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie był dotychczas karany za przestępstwa przeciwko mieniu. O warunkowym zawieszeniu wykonania kary orzeczono na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Okres próby orzeczony wobec oskarżonego oznaczony został na okres 3 lat jako wystarczający, choć oskarżony był już karany. Nie istnieje w ocenie Sądu obawa ponownego popełnienia tego rodzaju czynu, która uzasadniałaby konieczność dłuższego dyscyplinowania sprawcy.

O obowiązku naprawienia szkody orzekł Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk, zgodnie z żądaniem pokrzywdzonej. Wobec ustalenia wartości pojazdów w dacie popełnienia poszczególnych czynów uwzględnił Sąd, że pokrzywdzonej przysługiwało prawo do 1/2 ich części.

O kosztach postępowania należnych Skarbowi Państwa i pokrzywdzonej J. P. od oskarżonego orzeczono na podstawie art. 627 kpk, który stanowi, że od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Zestawienie kosztów poniesionych przez oskarżycielkę tytułem pomocy pełnomocnika nie budzi zastrzeżeń.

Opłatę wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 Ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Sędzia Paweł Rampala